

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4To/13/2025
Identifikačné číslo spisu: 9524100172
Dátum vydania rozhodnutia: 15.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Zeleňaková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:9524100172.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a sudcov JUDr. Dušana Krč - Šeberu a JUDr. Dušana Szabóa v trestnej veci obžalovaného K. Y., pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona a iné na neverejnom zasadnutí konanom 15. apríla 2026 v Bratislave, o odvolaniach obžalovaného K. Y. a prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, z 21. októbra 2025, sp. zn. 17T/5/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozsudkom z 21. októbra 2025, sp. zn. 17T/5/2024 (ďalej tiež „súd prvého stupňa“) uznal obžalovaného K. Y. (ďalej tiež „obžalovaný“) za vinného z/zo

v bode 1.)

zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z. účinného od 6. augusta 2024 (ďalej len „Trestný zákon“),

v bode 2.)

obzvlášť závažného zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písmeno a), odsek 4 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) a § 141 písmeno a) Trestného zákona,

v bode 3.)

prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona formou účastníctva podľa § 21 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona,

v bode 4.)

zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 odsek 1, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písmeno a) Trestného zákona,

v bode 5.)

zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 odsek 1, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písmeno a) Trestného zákona,

v bode 6.)

obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 3 písmeno b), s poukazom na § 141 písmeno a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 odsek 1 Trestného zákona

na tom skutkovom základe, že

1.) v presne nezistenom čase pred rokom 1997 bola založená zločinecká skupina pôsobiaca najmenej do 24. 03. 2011 prevažne na území L. a jej okolia, ktorej členovia sa označovali ako „R.“, pričom od presne nezisteného času od roku 1997 v nej pôsobili ako členovia aj odsúdený Z. L. s prezývkou „G. Z.“, odsúdený E. L. s prezývkou „O.“ a odsúdený Y. K. s prezývkou „O. Y.“ a najmenej od roku 1998 v štruktúre jednej časti skupiny pôsobil na najvyššej riadiacej úrovni odsúdený Z. L., ktorý koordinoval a usmerňoval jemu podriadených, v organizačnej štruktúre nižšie postavených členov skupiny, ktorí museli plniť ním dané pokyny, pričom na strednom organizačnom článku tejto časti zločineckej skupiny sa nachádzali aj odsúdený Y. K., odsúdený O. X. a H. K. prezývaný „K.“ (o vine alebo nevine ktorého doposiaľ nebolo rozhodnuté) a najneskôr od roku 2006 aj K. Y., prezývaný „K.“, ktorí plnili alebo zabezpečovali plnenie príkazov a pokynov v štruktúre skupiny vyššie postavenej osoby, ako aj sami zadávali príkazy nižšie postaveným členom skupiny, a to najmä odsúdenému J. G. prezývanému „L.“, odsúdenému H. P. prezývanému „K.“, odsúdenému H. Y. prezývanému „Y.“, odsúdenému J. L. prezývanému „Y. J.“ a odsúdenému H. Y., pričom jednotliví členovia skupiny konali koordinovane za účelom páchania rôznych zločinov, a to s cieľom získania najmä finančného prospechu za spáchanie týchto zločinov, pričom sa odsúdený Z. L., K. Y., odsúdený O. X., odsúdený J. G., odsúdený H. Y. a odsúdený H. Y. v období rokov 2007 až 2008 podieľali na spáchaní aspoň jedného z najmenej ôsmich zločinov a obzvlášť závažných zločinov spáchaných členmi skupiny v danom období, kde v tomto období bol pre skupinu činný aj odsúdený F. R., rovnako odsúdený Y. K. sa podieľal aj na spáchaní aspoň jedného obzvlášť závažného zločinu v roku 2010,

2.) ako člen zločineckej skupiny spolu s odsúdeným O. X., odsúdeným J. G. ako ďalšími členmi zločineckej skupiny a H. K. (ktorého trestné stíhanie bolo zastavené), na základe zadania doposiaľ neustálenej osoby naplánovali pred dňom 2. júla 2007 obmedzenie osobnej slobody predsedu predstavenstva výrobného družstva I. Ing. K. J., nar. XX. XX. XXXX, pričom K. Y. zabezpečil na vykonanie skutku putá, farbou zatreté okuliare a bližšie nezistené vozidlo zn. Mercedes ML striebornej farby a následne dňa 2. júla 2007 v čase asi o 06:50 hod. v L. na V. ulici č. XX v areáli výrobného družstva I., v priestore parkoviska, K. Y., odsúdený O. X. a odsúdený J. G. spolu s H. K. (ktorého trestné stíhanie bolo zastavené), s kuklami na hlavách, pod hrozbou použitia zbrane, ktorú mal pri sebe K. Y. a s výkrikmi naznačujúcimi, že ide o policajnú akciu, potom ako poškodený Ing. K. J. vystúpil z vozidla zn. Renault Megane, ev. č. L., tohto násilím zvalili na zem, spúťali a donútili nasadnúť na zadné sedadlo doposiaľ bližšie nezisteného vozidla zn. Mercedes ML striebornej farby a týmto ho odviezli na pole nachádzajúce sa vpravo od cesty do obce O. Y. za mestskou časťou L. - Y., kde ho následne zadržovali pod hrozbou násillia, spúťaného so zakrytými očami a následne ho na pokyn odsúdeného O. X., odsúdený J. G. spolu s H. K. (ktorého trestné stíhanie bolo zastavené), naložili do kufru doposiaľ nezisteného vozidla, ktorým ho odviezli do areálu vinohradov nachádzajúcich sa vedľa cesty II. triedy č. 502 vedúcej z mestskej časti Bratislava - Rača do Pezinka, kde dňa 2. júla 2007 v poobedňajších hodinách, odsúdený J. G. spolu s H. K. (ktorého trestné stíhanie bolo zastavené), spúťaného poškodeného Ing. K. J. vyložili z kufru doposiaľ nezisteného vozidla a následne z miesta ušli, pričom K. Y., odsúdený O. X. a odsúdený J. G. spolu s H. K. (ktorého trestné stíhanie bolo zastavené), dostali

každý za uvedené konanie odmenu vo výške 300.000,- Sk (cca. 10.000,- Eur),

3.) odsúdený J. G., odsúdený H. Y. a odsúdený J. L. spolu s odsúdeným F. R., na základe zadania K. Y. pôsobiaceho v zločineckej skupine na vyššej úrovni, obsahom ktorého bolo zbitie Y. J.-R., nar. XX. XX. XXXX, dňa 19. 09. 2007 v čase asi o 07:50 hod. v obci A. J. G., v okrese R., potom ako si vopred rozdelili úlohy a zamaskovali sa, vošli do výrobnjej haly spoločnosti P., s. r. o., na ulici X. č. XX, kde odsúdený H. Y. spolu s odsúdeným F. R. ostali pri vchode do výrobnjej haly a odsúdený J. L. s odsúdeným J. G. pristúpili k osobám nachádzajúcim sa vo vnútri výrobnjej haly spoločnosti P., s. r. o., pričom odsúdený J. G. pristúpil k poškodenému H. H. P., nar. XX. XX. XXXX, ktorému priložil k hlave pištoľ a povedal mu, aby volal šéfa, na čo H. H. P. telefonicky kontaktoval majiteľa spoločnosti P., s. r. o. Y. J.-R., nar. XX. XX. XXXX a požiadal ho, aby prišiel do firmy, lebo sa niečo stalo, následne jeden z páchatel'ov prikázal ostatným poškodeným V. L., nar. XX. XX. XXXX a H. A. L., nar. XX. XX. XXXX, aby si ľahli na zem a súčasne odsúdený J. G. nastriekal poškodeným H. H. P., H. A. L. a V. L. do očí neznámu tekutinu a na výzvu odsúdeného J. L. odsúdený J. G., odsúdený H. Y. spolu s odsúdeným F. R. z miesta odišli, pričom poškodeným H. H. P., H. A. L. a V. L. ich konaním neboli spôsobené zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrovanie a k zbitiu Y. J.-R. nedošlo,

4.) odsúdení J. G., J. L., H. Y. a F. R., na základe zadania K. Y., ktorý v zločineckej skupine R. v porovnaní s nimi pôsobil na vyššej úrovni, si dňa 26. septembra 2007 rozdelili úlohy za účelom vykonania podpálenia nehnuteľnosti v obci L., a to tak, že odsúdený J. L. a odsúdený J. G. poskytli finančné prostriedky, za ktoré odsúdený H. Y. zaobstaral automobilový benzín na pumpe v L., tento preliat do pripravenej plastovej fľaše a následne sa všetci štyria doposiaľ nezisteným motorovým vozidlom zn. Opel Vectra, ktoré používal odsúdený J. L., presunuli smerom k obci L., kde následne odsúdený F. R. opustil vozidlo a odsúdení J. L., J. G. a odsúdený H. Y. sa presunuli na iné miesto, pričom odsúdený F. R. na základe inštrukcií poskytnutých odsúdeným J. G. a odsúdeným J. L. v čase okolo 12:30 hod. dňa 26. septembra 2007 spôsobil požiar pivničných priestorov rodinného domu na J. ulici č. XXX/XX v L., a to takým spôsobom, že železnou tyčou, ktorú zobral z osobného motorového vozidla používaného odsúdeným J. L., rozbil sklenenú výplň pivničného okna, cez toto následne do pivnice vhodil zapálenú plastovú fľašu s obsahom automobilového benzínu, čím majiteľom domu poškodeným Y. J.-R., nar. XX. XX. XXXX a jeho manželke A. J.-R., nar. XX. XX. XXXX, obaja trvale bytom L., J. XXX/XX a E. E. (zomrelému dňa XX. XX. XXXX) spôsobili škodu najmenej vo výške 582.707,- Sk (19.342,33 €) a následne odsúdený F. R. z miesta činu ušiel na dohodnuté miesto v obci X. G., kde bol vyzdvihnutý odsúdenými J. G., H. Y. a J. L., kde po skutku na druhý deň vyplatil odsúdený J. L. odsúdenému F. R. za vykonanie podpálenia rodinného domu 5.000,- Sk (165,97 €), ktoré mu pre neho odovzdal odsúdený J. G.,

5.) bližšie nezistený deň pred dňom 28. októbra 2007 odsúdený Z. L. pôsobiaci v štruktúre jednej časti zločineckej skupiny R. na najvyššej riadiacej úrovni, prikázal na nezistenom mieste jemu podriadeným členom zločineckej skupiny, a to K. Y., odsúdenému O. X., odsúdenému H. P. a H. K. (trestné stíhanie ktorého bolo zastavené), aby poškodili interiér baru J. na F. ulici č. XX v L., pričom následne po vzájomnom skoordínaní K. Y., odsúdený O. X., odsúdený H. P. a H. K. (trestné stíhanie ktorého bolo zastavené), zamaskovaní kuklami a ozbrojení železnými tyčami, ktoré zaobstaral K. Y., dňa 28. októbra 2007 v čase po 21:30 hod. pred uzatvorením podniku vnikli do baru J. a poškodili interiér baru tak, že rozbili sklenené dvere chladiaceho zariadenia spoločnosti Pepsi-Cola SR, s. r. o., porozbýjali poháre, fľaše s nápojmi, hracie automaty a K. Y. nožom rozrezal sedačku nachádzajúcu sa v bare, následne z miesta činu ušli na bližšie neustálenom osobnom motorovom vozidle zn. Mercedes ML striebornej farby, ktoré zabezpečil K. Y., pričom poškodením vecí nachádzajúcich sa v interiéri baru J. spôsobili J. R., nar. XX. XX. XXXX, presne nezistenú škodu a poškodením hracích automatov spôsobili spoločnosti V., a. s., L., K. č. XX, škodu najmenej vo výške 1.227,03 € (36.965,40 Sk),

6.) odsúdený Z. L., odsúdený Y. K., K. Y. a odsúdený O. X. ako členovia zločineckej skupiny R. organizovali z vopred uváženej pohnútky usmrtenie osoby poškodeného H. P., nar. XX. XX. XXXX, zadovážovali prostriedky a vytvárali podmienky na jeho spáchanie, a to takým spôsobom, že v presne nezistenom čase po dni 15. februára 2011 si rozvážili a rozhodli sa, že poškodeného usmrtnia, pričom

jeho telo zakopú, spáchanie skutku plánovali a pripravovali i v reštaurácii K. O. v L. na B. ulici, dňa 21. marca 2011 uložil odsúdený Z. L., ako hierarchicky vyššie postavený člen zločineckej skupiny R. H. K., ktorému mal poškodený dôverovať, aby na deň 22. marca 2011 dohodol v L. stretnutie s poškodeným, ktorého odvezie spolu s K. Y. na fiktívnu schôdzku s vyšetrovateľom, s ktorým sa mala riešiť situácia v trestnom stíhaní poškodeného, ktorý sa v tom čase vyhýbal trestnému konaniu, z dôvodu vzbudenia dôvery poškodeného voči členom skupiny, aby ten následne nastúpil do motorového vozidla členov skupiny, dňa 22. marca 2011 sa K. Y. a H. K. stretli s poškodeným a odviezli ho do X., kde k stretnutiu so žiadnou osobou nedošlo a poškodeného odviezli späť do L., následne dňa 23. marca 2011 H. K. na pokyn odsúdeného Y. K. zabezpečil lopatu a krompáč, ktoré mu odovzdal a odsúdený Y. K. si ich uschoval vo svojom motorovom vozidle zn. Porsche Cayenne ev. č. L. a v rovnaký deň sa odsúdený Y. K. a odsúdený O. X. stretli v L. pri P. F. s H. K. a dali mu za úlohu, aby sa stretol s poškodeným s tým, že mu oznámi, že vyšetrovateľ sa ozve na druhý deň, následne sa H. K. s poškodeným v čase približne o 16:30 hod. stretol a uviedol mu, že vyšetrovateľ sa nemohol dostať a že stretnutie by sa asi malo uskutočniť na druhý deň, na to sa odsúdený Y. K. a odsúdený O. X. stretli a posudzovali, či poškodený tuší pripravovaný skutok a dohodli sa, že H. K., ktorému poškodený dôveruje, ho dňa 24. marca 2011 skontaktuje a vyláka na stretnutie, potom ho K. Y. a H. K. vyzdvihnú na čerpacjej stanici R. v L. na U. ulici tak, aby nastúpil do ich motorového vozidla s tým, že poškodený dostane fiktívnu informáciu o odchode na stretnutie s vyšetrovateľom, následne ho odvezú na nimi dohodnuté miesto v okolí L., pričom ho K. Y. a odsúdený O. X. spútajú a následne prevezú na miesto, kde má byť odsúdeným Y. K. zakopaný do zeme potom čo bude usmrtený, dňa 24. marca 2011 upravovali plán a spôsob vylákania poškodeného a deň vykonania skutku, legendu pred poškodeným, zvažovali miesto vykonania fyzického útoku a obmedzenia pohybu poškodeného v rôznych priestoroch, určovali prostriedky na jeho vykonanie a rozdeľovali si úlohy prípravy a vykonania usmrtenia poškodeného na základe aktuálnych podmienok, pričom dňa 24. marca 2011 v čase o 17:25 hod. vylákali poškodeného H. P. na stretnutie na čerpaciu stanicu R. na U. ulici v L., kde sa dostavili K. Y., H. K. a poškodený H. P., na ktorom mieste boli príslušníkmi polície zadržaní,

Za to Špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému podľa § 144 odsek 3, § 38 odsek 2, § 39 odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno a), § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia a podľa § 76 odsek 1 a § 78 odsek 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa obžalovanému uložil povinnosť spoločne a nerozdielne s O. X. a J. G. nahradiť poškodenej Sociálnej poisťovni, a. s., Bratislava, škodu vo výške 2.577,84 Eur, spoločne a nerozdielne s J. G. nahradiť A. J.-R. škodu vo výške 7.702,42 Eur a poškodenej C. - R., a. s., L., škodu vo výške 11.639,91 Eur a podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku A. J.-R. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podali obžalovaní, čo do výroku o vine a treste a prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“), čo do výroku o treste, odvolania.

V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný vyjadril názor, že konanie kladené mu za vinu a popísané v rámci skutku 1.) spočívajúce v tom, že od roku 2006 sa mal nachádzať na strednom organizačnom článku skupiny, v rámci čoho mal plniť alebo zabezpečovať (okrem iných) plnenie príkazov a pokynov v štruktúre skupiny vyššie postavenej osoby, nebolo podporené žiadnou svedeckou výpoveďou, naopak bolo dokonca každým svedkom znegované, žiaden zo svedkov ho nikdy osobne nevidel preberať, či odovzdávať peniaze z trestnej činnosti, vyberať výpalné, vydierať podnikateľov, dilerov a podobne, preto nebolo preukázané splnenie základného kritéria - záväzného identifikačného znaku zločineckej skupiny, a to „s cieľom produkovať zisk alebo získať moc“. V prípade rozporných tvrdení (rovnocenných dvoch verzii) svedka P., ktorý na jednej strane tvrdil že obžalovaný mal dostať pokyn od Z. L. ohľadom rozbitia J. a na strane druhej tvrdil, že nebol pri tom, kedy by L. dával nejaké pokyny obžalovanému, sa mal súd prvého stupňa v zmysle základnej zásady trestného konania „in dubio

pro reo" (v pochybnostiach v prospech obvineného) a v zmysle prezumpcie neviny prikloniť k pre obžalovaného priaznivejšej verzii. Namietal taktiež svoje uznanie za člena zločineckej skupiny od roku 2006, vzhľadom na to, že mu bolo kladené páchanie trestnej činnosti od roku 2007, pretože jedným z cieľov založenia zločineckej skupiny je páchanie trestnej činnosti a v tejto súvislosti vyjadril názor, že svedkovia L., Y., J. a D., ktorí ho označili za člena zločineckej skupiny, vypovedajú len na podklade svojich subjektívnych dojmov, keď ho trestnú činnosť páchať nevideli. Pochybnosti o dôveryhodnosti výpovede svedka H. K. založil obžalovaný aj na skutočnosti, že podľa vlastného vyjadrenia svedka mal (svedok) pôsobiť ako ochrankár Z. L., avšak zároveň v rokoch 2006 až 2010, vychádzajúc z oboznamovanej svedkovej trestnej minulosti, kradol kabelky, robil poisťné, ale aj iné podvody, lúpeže, trestné činy vydieračského únosu, výtržníctva, ublíženia na zdraví, sprenevery a podobne, z čoho plynie, že bol dlhodobo vo väzení, a preto si nemohol plniť svoju úlohu ochrankára, navyše ani nemal zbraň, teda pokiaľ by svedok H. K. bol skutočne ochrankár, nemal by potrebu a ani čas páchať trestnú činnosť. V tejto súvislosti obžalovaný namietal, že zo znaleckých posudkoch týkajúcich sa mobilných telefónov plynie, že G., L., Y., ako nižšie postavení členovia zločineckej skupiny, nemali na obžalovaného číslo mobilného telefónu, preto je, podľa jeho názoru, krajne nelogické konštatovať, že vydával pokyny a príkazy osobám, na ktoré ani nemal telefónne číslo. Zároveň namietal nezohľadnenie viacerých svedeckých výpovedí osôb, ktoré nedostali žiadne benefity a z účasti v zločineckej skupine obžalovaného vyvíňovali, a to M. Y., J., H., G., V. a hlavne Z., L. a K., Z., ktorí, ako údajne najvyššie postavení členovia, museli mať vedomosť o tom, či obžalovaný bol ich podriadený, na strednom článku hierarchickej štruktúry skupiny, ale aj osôb, ktoré ho vôbec nepoznali, a to F., R., H., Y., ktorí mali byť prepojení so skupinou. Dôveryhodnosť výpovede svedka D. považoval obžalovaný za zníženú s ohľadom na skutočnosť, že v minulosti bol právoplatne odsúdený aj za lúpež v banke, nedovolené ozbrojovanie a krivú výpoveď. Vo vzťahu ku skutku 2.) sa obžalovaný stotožnil s jeho právnou kvalifikáciou podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, avšak namietal jeho kvalifikovanie aj podľa odseku 4 písm. c) § - u 183 Trestného zákona, teda jeho spáchanie ako členom nebezpečného zoskupenia a taktiež namietal záver skutkovej vety, v zmysle ktorej páchatelom dotknutého skutku mala byť vyplatená odmena po 300 000 slovenských korún (cca 10 000 eur). V tejto súvislosti obžalovaný spochybnil výpoveď svedka H. K. namietajúc, že jeho tvrdenie o odmene v sume cca 10 000 eur nie je ničím iným preukázané, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že pokiaľ by takýmto finančným obnosom disponoval, nemal by potrebu páchať trestný čin podvodu, okrem toho žiaden dôkaz nepreukazuje záver súdu prvého stupňa o „vytunelovaní" družstva v rozsahu 100 miliónov slovenských korún, keď navyše aj svedok J. uviedol, že jeho záver o „vytunelovaní" družstva je iba jeho domnienka, pritom v skutkovej vete nefiguruje žiaden prospech skupiny a ani šéf skupiny ako obžalovaný s tým, že pokiaľ v zmysle skutkovej vety mal tento skutok naplánovať aj svedok H. K., naplnil tým definíciu organizátora, čo znamená, že trestné stíhanie proti nemu bolo zastavené v rozpore s ustanovením § 215 Trestného poriadku, čo znamená, že mu bol poskytnutý nezákonný benefit. V tejto súvislosti obžalovaný namietal odkazy súdu prvého stupňa na právoplatné odsúdenie O., X. a J., G., keďže boli odsúdení tým istým rozsudkom, ktorý bol vo vzťahu k nemu (obžalovanému) zrušený, z čoho obžalovaný vyvodil, že aj spomínané dve osoby boli odsúdené zaujatým senátom Špecializovaného trestného súdu. Vo vzťahu ku skutku 3.) obžalovaný s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom R 91/2015 namietal, že ide o premlčaný skutok (tak ako ho súd prvého stupňa právne posúdil a kvalifikoval, a to prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od šiestich mesiacov do dvoch rokov), keďže k jeho spáchaniu malo dôjsť 19. septembra 2007, avšak obvinenie mu bolo vznesené až 23. júna 2011, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby zakotvanej ustanovením § 87 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Vo vzťahu ku skutku 6.) obžalovaný namietal tak ustálenie skutku, ako aj jeho právnou kvalifikáciu. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom R 29/2018 namietal, že jednotlivé formy konania páchatel'a uvedené v § 269 Trestného zákona nie sú súčasťou prípravy na zločin alebo obzvlášť závažný zločin, ktorý má byť alebo bol spáchaný členom zločineckej skupiny, preto súdom prvého stupňa ustálený skutok bol nesprávne kvalifikovaný aj podľa odseku 4 § - u 144 Trestného zákona. Vo vzťahu k ustáleniu skutku 6.) obžalovaný namietal, že z piatich osôb obžalovaných z prípravy vraždy všetci piati takmer 15 rokov spáchanie skutku popierajú, a to vrátane spolupracujúcich svedkov Z. L., O. X. a E.

L., pričom u E. L. prokurátor vzal späť obžalobu, teda neuveril verzii kľúčového svedka H. K., ďalej obžalovaný poukázal na to, že Z. L., ktorý prípravu vraždy mal riadiť, bol podľa údajov zaznamenaných v jeho pase do 1. marca 2011 v Kambodži, pritom, podľa názoru obžalovaného, zo žiadnej svedeckej výpovede prednesenej na hlavnom pojednávaní nevyplýva žiadne jeho konanie, ktorým by si mal uvážiť a rozhodnúť sa o usmrtení poškodeného H. P., zo žiadneho dôkazu predneseného na hlavnom pojednávaní nevyplývala jeho alebo X. prítomnosť a plánovanie či pripravovanie skutku v K. O., zo žiadneho tvrdenia poškodeného H. P. nevyplývalo, že by cesta do X. vzbudila u neho akúkoľvek dôveru, aby sa nebál sadnúť k obžalovanému do auta, naopak sám poškodený spomínal, že obžalovaný za ním chodil do domu na B. a taktiež aj sám prišiel za obžalovaným večer domov, obdobne tak z lokalizácie mobilných telefónov neplynie, že by sa Y. K. a O.. X. stretli 23. marca 2011 pred hotelom F. s H. K. a dali mu za úlohu, aby sa stretol s poškodeným, výpismi telekomunikačnej prevádzky mobilných telefónov bolo vyvrátené, že by H. K. volal 23. marca 2011 E. Z., ktorý predstavoval jediný kontakt na poškodeného a lokalizáciami bolo vyvrátené, že by sa H. K. v čase o 16.30 hodine stretol s poškodeným na tradičnom mieste stretávania - R. pumpe na U. ulici alebo kdekolvek inde. Obdobne tak, podľa názoru obžalovaného, zo žiadneho dôkazu predneseného na hlavnom pojednávaní nevyplýva, že by sa Y. K. a O.. X. 23. marca 2011, po stretnutí H. K. s poškodeným, stretli a posudzovali, či poškodený tuší pripravovaný skutok, svedok H. K. na hlavnom pojednávaní neuviedol, že O.. X. a K. Y. majú spútať poškodeného a následne by ho mali previezť na miesto, kde má byť zakopaný s tým, že skutková veta v závere opisuje aj udalosti z 24. marca 2011, pritom špecializovaný trestný súd sa tomuto svedkovi zakázal vyjadrovať k priebehu dotknutého dňa (24. marca 2011) z dôvodu nezákonnosti takéhoto postupu. V tejto súvislosti obžalovaný namietal, že pokiaľ sa s niekým stretne, tak táto skutočnosť neznamená, že pripravuje jeho vraždu s tým, že z obsahu rozhovorov z 24. marca 2001 plynie, že riešil len rodinné a pracovné problémy bežného dňa. Zo skutočnosti, že obžalovaní za monitorované obdobie od 11. februára 2011 do 24. marca 2011 neuskutočnili žiaden telefonický hovor s poškodeným a ani s jeho kontaktom (J. Z.), pritom všetky hovory uskutočňoval len H. K., obžalovaný vyvodil, že záver skutkovej vety o vylákaní poškodeného zo strany obžalovaných je nepravdivý a jediný kto plánoval a organizoval všetky úkony a kroky smerom k poškodenému bol iba svedok H. K.. Poukazujúc na rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom R 10/2012 obžalovaný namietal, že skutková veta nepopisuje a neuvádza žiaden konkrétny motív obžalovaných, miesto obmedzenia osobnej slobody poškodeného, konkrétne miesto zakopania obete, náradie, ktoré by zabezpečovali obžalovaní, konkrétnu vražednú zbraň, vraha a iné okolnosti potrebné na ukladá vraždu aj prípravu majú za to, že Špecializovaný trestný súd založil svoje rozhodnutie len na klamstvách svedka H. K., ktorý si takýmto spôsobom chcel zabezpečiť vlastnú beztrestnosť v mnohých konaniach s tým, že po takomto svojom konaní už nestrávil ani deň vo väzení. V tejto súvislosti ešte obžalovaný poukázal na zánik trestnosti prípravy na zločin v zmysle § 13 ods. 3 písm. a) Trestného zákona a namietal, že s údajnou prípravou vraždy ho spája jedine cesta s poškodeným a K. do X., ktorú logicky vysvetlil a vyjadril názor, že ak existujú dve rovnocenné verzie udalosti, súd je povinný prikloniť sa k priaznivejšej pre obvineného, zvlášť za situácie, keď obžalovaný nie je svedok - kajúcnik a z jeho výpovede mu neplynú žiadne výhody. Obžalovaný ďalej namietal, že Y. K. dobrovoľne vydal lopatu a krompáč, preto nie je pravdivé tvrdenie súdu prvého stupňa, že k dobrovoľnému vydaniu veci nedošlo, H. R. nebol prítomný pri prehliadke vozidla X., pritom prítomnosť nezúčastnenej osoby pri prehliadke iných priestorov je zákonom jasne stanovená, zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že obžalovaný mal s O.. X. zviazať poškodeného, poškodený P. sám vypovedal, že bol psychicky v pohode a vo vzťahu k svedkovi E.. L. namietal, že tretie poobedné stretnutie sa nikdy neodohralo, čo plynie zo sledovania Y. K. a lokalizácie jeho mobilného telefónu. Výpovede svedkov J., L., K. považoval obžalovaný za nezákonné, a to z dôvodu neoboznámene všetkých benefitov vo vzťahu k týmto svedkom a poskytnutia nezákonných benefitov a odkladov a namietal neoboznámene vecných dôkazov získaných z nezákonných prehliadok, pričom nezákonnosť výpovede svedka L. odvodil od jeho nezákonného umiestnenia v ústave na výkon väzby. Rozhodnutie súdu prvého stupňa, podľa názoru obžalovaného, nespĺňa požiadavky na zákonné odôvodnenie, keďže nereaguje na všetky relevantné, podstatné, významné námietky obžalovaného formulované konkrétne jasným a presným spôsobom. V ďalšej časti podaného odvolania obžalovaný namietal zaujatosť predsedníčky senátu - sudkyne JUDr. Renáty Greif Radovčičovej z dôvodu jej predošlého pomeru k veci, ako aj k pôvodnému senátu a k osobe obžalovaného argumentujúc, že 19. novembra 2025 sa pri študovaní spisového materiálu na

Špecializovanom trestnom súde v Pezinku dozvedel, že dotknutá sudkyňa pôsobila ako vyššia súdna úradníčka pre senát, ktorý pôvodne rozhodol v jeho veci a následne bola konštatovaná jeho zaujatosť, pričom zaujatým sudcom JUDr. Králikom bola poverená vykonávať úkony pre trestné konanie spisovej značky PK - 1T/10/2012, a to korešpondenčné úkony, úkony v súvislosti s jeho odsúdením, zisťovania majetkových pomerov jeho osoby, povinnosťou náhrady súdnych trov, trov obhajcu, zároveň sa zúčastňovala návštev u obvineného s tým, že mala prístup k spisu ako vyššia súdna úradníčka a tým aj k nezákonne vykonaným dôkazom tvoriacim súčasť spisu, vykonávala úkony pre zaujatý a nezákonný senát, vydávala rozhodnutia v súvislosti s jeho odsúdením, čo znamená, že musí zostať konzistentná so svojimi rozhodnutiami a závermi. V tejto súvislosti obžalovaný namietal, že tieto skutočnosti museli byť predsedníčke senátu známe, a preto mala sama oznámiť svoju zaujatosť pre pomer k veci. V ďalšej časti podaného odvolania obžalovaný namietal, že oboznamované benefity spolupracujúcich svedkov, podľa jeho názoru, trpia procesnou vadou s tým, že neboli vykonané a oboznámené v súlade so zákonom z dôvodu zatajovania rôznych súdnych konaní, trestných stíhaní a procesných postupov, a preto sú nepreskúmateľné a na s nimi súvisiace výpovede nemožno z tohto dôvodu prihliadať. V tejto súvislosti namietal, že prokurátor vo vzťahu k spolupracujúcim osobám nepredložil odpisy registra trestov a lustrácie z rôznych systémov pre potreby posúdenia komplexnosti predložených benefítov, hoci tieto lustrácie vo vzťahu k iným svedkom, ktorí neboli spolupracujúcimi osobami, predložil. Namietal, že na hlavnom pojednávaní neboli oboznamované listinné podklady týkajúce sa spolupracujúcich osôb, ktoré by mohli nasvedčovať poskytnutým im ďalším benefítom, konkrétne u svedka H. P. ohľadom trestného činu lúpeže, vydierania, výtržníctva a ublíženia na zdraví, u svedka E. L. ohľadom trestných činov vrážd poškodených H. J., K. G., H. O., G. P., E. L., Y. M. a všeobecného ohrozenia u poškodeného U. G., u svedka K. D. ohľadom trestných činov lúpeže a nedovoleného ozbrojovania z roku 2013 alebo 2014 a ohľadom trestných činov z minulosti, a to krivej výpovede, ublíženia na zdraví, nedovoleného ozbrojovania a inej násilnej trestnej činnosti, u svedka G. Y. ohľadom troch nájomných vrážd, vydierania, výpalného a u svedka H. K. ohľadom vydieračského únosu z roku 2006 a podvodu a vyberania výpalného (hrubý nátlak) z podnikov v J. I., K. v L. a vydierania cca dvadsiatich drogových dílerov v J. L. v L. s tým, že podľa názoru obžalovaného sa súd prvého stupňa len vágne a všeobecne vyjadril k výhodám kajúcnikov, bez intenzity prieskumu a miery vyvažovania takýchto svedectiev úmerne k poskytnutým výhodám, bez vyhodnotenia množstva, rôznorodosti, detailnosti a závažnosti trestných činov a trestných stíhaní u nosných spolupracujúcich svedkoch vrátane H. K., ktorý bol trestne stíhaný pre 8 skutkov vrátane obzvlášť závažných zločinov, bol prepustený z väzby za skutok s trestnou sadzbou 12 až 20 rokov, respektíve 20 až 25 rokov alebo doživotie a od uvedeného dňa nebol vo väzení, čo si zabezpečil objasnením väčšieho prípadu, ktorý sa prakticky reálne nikdy neodohral - skutok 6.) - príprava úkladnej vraždy s tým, že v roku 2011 platila asperačná zásada, ktorá by pri ôsmich trestných činoch znamenala výrazné zvýšenie trestnej sadzby, navyše súd prvého stupňa nezohľadnil tú skutočnosť, že v osobách H. K. a E. L. išlo o konzumentov drog, čo mieru ich dôveryhodnosti znižuje. V súvislosti s oboznamovaním benefítov obžalovaný namietal, že prokurátor si nesplnil svoju zákonnú povinnosť predložiť benefity najneskôr spolu s oznámením svedka súdu a nedodrжал ani lehotu, ktorú mu na predloženie benefítov určil Špecializovaný trestný súd. Ku konštatovaniu súdu prvého stupňa, že obhajoba nenavrholala opätovné vypočúvanie svedkov obžalovaný uviedol, že bolo úlohou súdu reagovať na laxný prístup prokurátora a doručovanie benefítov z jeho strany a zabezpečiť, aby jednotliví svedkovia neboli z dôvodov na strane prokurátora opakovane vypočúvaní, čo prispieva k predĺženiu konania. Obžalovaný nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že u spolupracujúcich svedkov nezistil žiadne malígne motivácie, s ohľadom na to, že podľa jeho názoru, boli svedkovia napríklad K., Y., L., D., L. v beznádejnej situácii, keďže im hrozil likvidačný trest, navyše K. v dôsledku zastavenia trestných stíhaní nemusí platiť spôsobenú škodu, pričom každý spolupracujúci svedok vyšiel nadmieru priaznivo z vlastných trestných konaní po spolupráci s políciou s tým, že množstvo prokurátorom neoboznamovaných (nesprístupnených) trestných stíhaní nie je ukončených, a to ani po osemnástich rokoch, pričom práve poslušnosť a konzistentnosť svedkov si orgány činné v trestnom konaní vynucujú cestou neukončených trestných stíhaní, opomenutí, procesných postupov a výhod, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní oboznámené. V tejto súvislosti obžalovaný namietal, že obava z trestného stíhania za trestný čin krivej výpovede je neporovnateľná s obavou z trestného stíhania za obzvlášť závažnú trestnú činnosť, pritom na svedkov K., L. a J. boli, podľa jeho vedomostí, podávané trestné oznámenia pre trestný čin krivej výpovede, no k riadnemu procesu a ani k trestnému

stíhaniu nedošlo. Vzhľadom na to, že spolupracujúci svedkovia boli pôvodne obvinení, v tom čase mali možnosť oboznámiť sa s obsahom spisu, preto bezhraničná dôvera v dôveryhodnosť týchto svedkov nie je, podľa názoru obžalovaného, na mieste. Na rozdiel od záverov, ku ktorým dospel súd prvého stupňa, obžalovaný namietal, že mnohí svedkovia mali informácie len z počutia, a preto z logiky veci, s ohľadom na prirodzený proces zabúdania, mali tieto počuté veci dávno zabudnúť a loviť v pamäti a ak tak neurobili, boli naučení, čo je u „kajúcnika“ známy fakt s tým, že ani svedok K., podľa názoru obžalovaného, uveriteľným spôsobom nevysvetlil rozpory vo svojich výpovediach, tieto vysvetľoval ešte väčšími rozpormi, pričom nedokázal zmysluplne vysvetliť, prečo si v súčasnosti spomína na skutočnosti, ktoré v pôvodnom konaní neuvádzal. Obžalovaný ďalej namietal, že z výpovedí viacerých svedkov, na ktoré konkrétne poukázal, plynie, že svedok H. K. bol organizátorom stíhaných trestných činov, a preto mu trestné stíhanie nemalo byť zastavené a ak bolo, išlo o postup v rozpore so zákonom (ustanovením § 215 Trestného poriadku), čo znamená, že takýmto spôsobom mu boli poskytnuté nezákonné benefity. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na dĺžku súdnych konaní vo viacerých trestných veciach neuspokojac sa v tomto smere s odôvodnením súdu prvého stupňa, že ide síce o neželanú, avšak notoriету v postupe súdov, ďalej na niektoré, podľa jeho názoru, chyby v postupe súdov a namietal, že vyjadrenia svedka H. K. ohľadom vydierania dílerov drog a hrubého nátlaku vo vzťahu k tam uvedeným podnikom boli natolko určité, že prokurátor bol povinný páchatel'ov týchto trestných činov stíhať, keďže táto povinnosť mu plynie priamo z ustanovenia § 2 ods. 5 Trestného poriadku. Zdôraznil, že k svedkovi J. prokurátor nedoložil žiadne benefity a že svedok E. L. nebol ani jeden deň vo väzbe alebo väzení za približne 15 úkladných vrážd, ako opakovane nepodmienečne odsúdený bol po dvoch tretinách podmiennečne prepustený na slobodu s tým, že vydieranie v zločineckej skupine s trestnou sadzbou od 20 do 25 rokov alebo doživotie mu bolo prekvalifikované na výtržníctvo a neskôr zastavené, pričom u poškodených M. alebo L. bol priamym vrahom, teda nebolo pravdou, že bol iba zakopávač mŕtvol, ako to tvrdil na hlavnom pojednávaní a aj keď vypočuť svedka Y. navrhla obhajoba, nebol dôvod, podľa názoru žalovaného, nežiadať u neho benefity, keď pôvodne súd prvého stupňa od prokurátora tieto listiny sám žiadal. V ďalšom obžalovaný namietal, že prehliadky motorových vozidiel (iných priestorov) O.. X. a Y. K. neboli vykonané v súlade so zákonom pre absenciu nezúčastnenej osoby, z dôvodu, že osobám, u ktorých sa prehliadka vykonávala, nebola umožnená účasť na prehliadke, prehliadky boli vykonané bez príkazu súdu a nebol na ne udelený súhlas ani do sedemdesiatich dvoch hodín s tým, že príkazy na prehliadku neboli náležite odôvodnené a osoby, u ktorých bola vykonaná prehliadka, neboli po výzve na vydanie veci poučené o zákaze sebaobviňovania, hoci K. dobrovoľne vydal lopatu a kromptáč s tým, že v rámci hlavného pojednávania nebol predložený žiaden vecný dôkaz, napriek tomu sa rozhodnutie súdu prvého stupňa o tieto dôkazy opiera. V súvislosti s prehliadkami motorových vozidiel obžalovaný poukázal na rozpory vo výpovediach svedka H. K., ktoré (výpovede), podľa jeho názoru, nekorešpondovali s predmetmi nájdenými v motorovom vozidle O.. X., na výpoveď svedka H. R., ktorého považoval za bezúhonného, a ktorý potvrdil, že lieky nájdené v motorovom vozidle O.. X. sú jeho, pričom súdu prvého stupňa vyčítal, že nebolo nahliadnuté do zdravotnej dokumentácie tohto svedka (H. R.) s tým, že dotknutý svedok pri prehliadke motorového vozidla O.. X. nebol prítomný. V ďalšej časti podaného odvolania obžalovaný tvrdil, že svedok H. L., ktorý vypovedal len ku skutočnostiam, o ktorých mal vedomosť „len“ z počutia, nehovorí pravdu, v jeho osobe ide o nemorálneho, viacnásobného sexuálneho devianta, bez akejkoľvek charizmy, ktorému nemal žiaden dôvod sa zdôverovať so žiadnymi informáciami týkajúcimi sa jeho údajnej trestnej činnosti, keď navyše počas pätnástich rokov pobytu vo väzení sa nenašiel žiaden podobný svedok, ktorému by sa zdôveril s tým, že svedok H. L. bol na celu s obžalovaným umiestnený v rozpore so zákonom, navyše informácie, ktoré uvádza dotknutý svedok, neobsahujú žiadne podrobnosti, detaily, či overiteľné fakty, ale len verejne známe informácie z médií a vyplývajúce z obvinenia, s uvedeným svedkom nemal nič spoločné, nie je pravdou, že by mal s ním spoločných známych, navyše svedok J. túto skutočnosť poprel. Podľa názoru obžalovaného dôveryhodnosť svedka spochybňuje aj skutočnosť, že ide o osobu s bohatou trestnou minulosťou, ktorá opäť pácha trestnú činnosť. Vo vzťahu k výroku o treste obžalovaný vyčítal súdu prvého stupňa, že mu v rozpore s ustálenou súdnou praxou pripočítal prit'azujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, hoci mu bol trest ukladaný aj podľa § 41 ods. 1 ods. 2 Trestného zákona, a že v jeho prípade mu nezohľadnil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, hoci jeho trestné stíhanie beží dlhé roky s tým, že nie jeho vinou, že vec „obživla“ v dôsledku pochybení súdov, pričom iným členom iných zločineckých skupín (napríklad J., R.) táto poľahčujúca okolnosť

pripočítaná bola, čím došlo v jeho prípade k porušeniu v prvom rade práva na prejednanie jeho vecí v primeranom čase a následne aj predvídateľnosti práva a rovnosti pred zákonom. Vzhľadom na to, že sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený, mala mu byť pripočítaná aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a keďže sa k tej trestnej činnosti, ktorú skutočne aj spáchal, priznal a oľutoval jej spáchanie, mala mu byť priznaná poľahčujúca okolnosť aj podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. V tejto súvislosti ešte obžalovaný uviedol, že pri ukladaní trestu by mal súd prihliadať na spôsob spáchania činu a jeho následok, pričom s výnimkou materiálnych škôd v prejednávanej veci neboli spôsobené žiadne zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrenie, okrem toho súd má prihliadať aj na pomery páchatel'a, pritom obžalovaný udržiava stabilné a harmonické rodinné vzťahy s tým, že tieto skutočnosti súd prvého stupňa nijakým spôsobom nezohľadnil a nezohľadnil ani skutočnosť, že v iných konaniach za obdobných okolností boli obžalovaným ukladané nižšie tresty.

V podstate na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 321 Trestného poriadku zrušil a sám rozhodol tak, že obžalovaného ohľadom skutku 1) obžaloby číslo VII/2 Gv 43/12 - 33 podanej 2. apríla 2012 oslobodil podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, rovnako tak aj ohľadom skutku 1) obžaloby číslo VII/2GV 11/11 - 440 podanej 21. mája 2012, konanie ohľadom skutku 4) naposledy spomínanej obžaloby zastavil z dôvodu premlčania a konanie uvedené potom bodom 2) tejto obžaloby posúdil ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a obžalovanému uložil primeraný trest.

Prokurátor v dôvodoch ním podaného odvolania uviedol, že obžalovaný sa mal dopúšťať stíhanej trestnej činnosti po dlhé obdobie ako člen zločineckej skupiny, navyše s predchádzajúcou kriminálnou minulosťou, pričom okolnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval porušenie práv obžalovaného v podstate z dôvodu, že súdy v pôvodnom konaní dostatočne nevysvetlili, prečo upustili od výsluchu Ing. E. F. a použitia odpočúvacieho zariadenia, nepovažoval prokurátor za významnú do takej miery, aby opodstatňovala zníženie uloženého trestu. Po zvážení všetkých okolností prípadu vrátane záverov znaleckého posudku z odvetvia psychológie, uložených trestov ostatným spoluobžalovaným, považoval prokurátor za primerané, aby obžalovanému bol uložený rovnaký trest odňatia slobody ako v pôvodnom konaní a to úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov a ochranný dohľad na 3 roky. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a obžalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia a ochranný dohľad na 3 roky.

Obžalovaný vo vyjadrení k dôvodom odvolania podaného prokurátorom poukázal na skutočnosť, že ohľadom skutku 3.) došlo k zmene právnej kvalifikácie z obzvlášť závažného zločinu s trestnou sadzbou od 20 do 25 rokov alebo doživotie na prečin s trestnou sadzbou od šesť mesiacov do dvoch rokov, čo považoval za významnú modifikáciu. K poukazu prokurátora na predchádzajúcu kriminálnu minulosť obžalovaný namietal, že ide o prečiny spred dvadsiatich piatich rokov, za ktoré bol podmienčne odsúdený, pritom od 16. apríla 2007 sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený. Vo vzťahu k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, spomenutému prokurátorom v dôvodoch odvolania, obžalovaný uviedol, že dotknutý nález prioritne riešil nezákonný senát pôvodne konajúceho súdu. Ohľadom ostatných spoluobžalovaných obžalovaný namietal, že vo vzťahu k E. L. došlo k späťvzatiu obžaloby prokurátorom, O. X. bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov, pričom ostatní spoluobžalovaní boli súdení za oveľa nepriaznivejších podmienok v rokoch 2012 až 2014, od spáchania skutku už uplynula doba 14 rokov, a to z dôvodu na strane súdu a jeho nezákonného zloženia, pričom medzičasom došlo k zmene trestných sadzieb (ich zmierneniu), navyše údajnému šéfovi zločineckej skupiny K. Z. bol senátom v zásade v identickom zložení uložený trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, mimo iné aj za 4 dokonané úkladné vraždy, E. S., šéfovi zločineckej skupiny J., bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 21 rokov a troch mesiacov, a to rovnako za 4 dokonané úkladné vraždy, E. L. bolo dokonca zastavené trestné stíhanie za nespočetné množstvo úkladných vražd a členom zločineckej skupiny R. boli za desiatky úkladných vražd ukladané tresty na 20 (F.), respektíve 21 rokov (L.). Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Na základe takto podaných odvolaní postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a zistil, že súd prvého stupňa rozhodol predčasne, pretože sa nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, vyvolávajúcimi pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na objasnenie ktorých bude potrebné niektoré dôkazy zopakovať alebo vykonať dôkazy nové.

Je potrebné obžalovanému prisvedčiť, že záver súdu prvého stupňa o spáchaní skutku 2.) - poškodený Ing. K. J. obžalovaným ako členom nebezpečného zoskupenia - zločineckej skupiny - vyznieva nepresvedčivo a nemá spoľahlivú oporu vo vykonanom dokazovaní.

V prejednávanej veci nebolo sporné, že skutok sa v zásade odohral tak, ako je popísaný v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia, napokon obžalovaný sa k jeho spáchaniu priznal, poprel, ale, že by tento skutok spáchal ako člen nebezpečného zoskupenia - zločineckej skupiny, a že by jednotliví jeho účastníci dostali odmenu 300 000 Sk (cca 10 000 eur), pričom vykonané dokazovanie o opaku spoľahlivo nesvedčí.

Z výpovede svedka H. K., ktorý jediný obžalovaného, podľa názoru súdu prvého stupňa, usvedčuje aj zo skutočnosti, že malo ísť o konanie členov zločineckej skupiny, plynie, že objednávateľom daného skutku mal byť nejaký K. (obžalovaného) známy, advokát, nejaký H., respektíve H. Niet pochýb o tom, že spornej členskej schôdze sa zúčastnili aj právnici (JUDr. B. a JUDr. G.), a to z dôvodu, že príprava a realizácia členskej schôdze spojenej so zmenou predstavenstva si nevyhnutne vyžaduje právne znalosti, zo žiadneho dôkazu však už nevyplýva, že by zmena štatutárneho orgánu výrobného družstva I. priniesla prospech akejkoľvek inej konkrétnej osobe okrem E. Y. a s ním pôvodne prepustených zamestnancov dotknutého družstva a už vôbec nie samotnej zločineckej skupine. Takým dôkazom nie je podľa jeho vlastného vyjadrenia len domnienka poškodeného Ing. K. J. o „vytunelovaní“ spomínaného družstva. Záver o „vytunelovaní“ družstva by mohol súd urobiť až vtedy, keby by mal k dispozícii kompletne účtovníctvo dotknutého družstva, ktoré by na hlavnom pojednávaní prečítal. Vykonať takýto dôkaz však prokurátor nenavrhol a na hlavnom pojednávaní vykonaný nebol. K podieľaniu sa Z. L. na tomto skutku sa svedok H. K. vyjadril až na otázku prokurátora značne neurčito (neuvádzal, že by spáchanie tohto skutku obžalovanému nariadil Z. L., netvrdil, že by obžalovaný ako nižšie postavený člen zločineckej skupiny Z. L. o jeho realizácii pre skupinu ako vyššie postaveného informoval) len tak, že mal byť L. v tom nejaký, teda ani výslovne neuviedol že L. „v tom bol“, ale len, že „mal byť“ a už vôbec sa nevyjadril ako „v tom mal byť“. Pritom z vykonaného dokazovania je nepochybne zrejmé, že otec obžalovaného E. Y. a niekoľko jeho ďalších dlhoročných spoluzamestnancov dostalo vo výrobnom družstve výpoveď, na spornej členskej schôdzi, v účasti na ktorej bolo poškodenému zabránené jeho únosom, došlo k odvolaniu poškodeného z funkcie predsedu predstavenstva tak, že plnomocenstvom, ktoré poškodený neudelil, disponoval práve otec obžalovaného E. Y., ktorý sa následne stal buď predsedom alebo podpredsedom predstavenstva dotknutého družstva a následne boli osoby, ktoré pred členskou schôdzou dostali výpoveď (vrátane otca obžalovaného E. Y.), naspäť prijatí do pracovného pomeru.

Pokiaľ ide o svedkom H. K. tvrdenú odmenu v sume 300 000 slovenských korún (cca 10 000 eur), k tomu je potrebné uviesť, že dôvody jej poskytnutia, a to navyše s veľkým časovým odstupom (podľa vyjadrenia svedka cca rok po skutku) mu neuviedol obžalovaný, ale opätovne ide o informáciu z počutia, keď o súvise odmeny s únosom mal svedkovi povedať už odsúdený O. X., ktorý však ku skutku nevypovedal, toto tvrdenie svedka H. K. z tohto dôvodu nepotvrdil, navyše svedok H. P. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že má vedomosť o tom, že svedok H. K. mal dostať od zločineckej skupiny „R.“ sumu 10 000 alebo 20 000 eur, avšak k tomu mu mal povedať, že túto sumu dostal za to, že vo väzbe na členov zločineckej skupiny nevypovedal, pritom ani svedok H. K. netvrdil, že by tak vysokú sumu dostal od zločineckej skupiny opakovane, preto je vysoko pravdepodobné, že

obaja svedkovia rozprávali o tej istej sume, avšak v dôvode jej poskytnutia sa rozchádzali. Za situácie po tom, že svedok H. K. o dôvode poskytnutia sumy vo výške 10 000 eur vedel len z počutia, svedok H. P. uvádzal iný dôvod jej poskytnutia, pričom obaja svedkovia uvádzali uveriteľný, reálny dôvod jej poskytnutia s tým, že iného dôkazu svedčiaceho v prospech jednej z dvoch do úvahy prichádzajúcich alternatív niet, je namieste aplikácia jednej zo základných zásad trestného konania „v pochybnostiach v prospech obvineného“ (in dubio pro reo) a priklonenie sa k tej verzii priebehu skutkového deja, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia.

Pokiaľ teda svedok H. K. mal informácie, ktoré prezentoval vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, len z počutia od obžalovaného (prípadne od odsúdeného O. X., pokiaľ ide o poskytnutie odmeny), pričom si ani sám nebol istý úlohou Z. L. pri realizácii skutku 2.) - mal byť v tom nejako, jeho (Z. L.) podieľanie sa na tomto skutku nevedel nijakým konkrétnym spôsobom (dal pokyn, udelil súhlas a podobne) zdefinovať, zo žiadneho dôkazu neplynie, že by k „vytunelovaniu“ dotknutého družstva skutočne došlo, pričom jednoznačný, preukázateľný a najväčší prospech z uskutočnenia skutku mal otec obžalovaného (minimálne získal naspäť prácu), záver súdu prvého stupňa, že výpoveď H. K. v kontexte „vytunelovania“ družstva a z toho vyvodeného záveru o vyplatení odmien každému účastníkovi skutku po 300 000 slovenských korún (cca 10 000 eur) vyznieva nelogicky a v rozpore s vykonaným dokazovaním.

Na tomto mieste je však potrebné zároveň uviesť, že odvolací súd bez toho, aby sám vykonal dokazovanie, nemôže inak hodnotiť dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa a dospieť k iným skutkovým záverom, než ich ustálil súd prvého stupňa. Môže nanajvýš upozorniť súd prvého stupňa na chyby hodnotenia ním vykonaného dokazovania, preto bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, pretože zopakovanie dokazovania pred najvyšším súdom, ktoré by umožnilo odvolaciemu súdu inak hodnotiť dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa a dospieť k iným skutkovým záverom, už presahuje rámec odvolacieho konania a predstavovalo by nahrádzanie činnosti súdu prvého stupňa.

Vo vzťahu ku skutku 6.) takzvanej skutkovej vety napadnutého rozsudku sa žiada uviesť, že v rámci nej ustálené skutkové okolnosti vychádzajúce z podanej obžaloby v niektorých detailoch zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného v prípravnom konaní vzhľadom na to, že prokurátor formuloval skutok obsiahnutý v obžalobe pochopiteľne na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní, avšak bez dôsledného zohľadnenia výsledkov dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Svedok H. K. vypovedal na hlavnom pojednávaní v prejednávanej veci 20. januára 2025, teda s odstupom cca 14 rokov od doby, kedy ku skutku malo dôjsť, už len z tohto dôvodu je jeho výpoveď v porovnaní s výpoveďou prednesenou v prípravnom konaní stručnejšia, bez niektorých detailov, ktoré sú v skutku 6.) uvedené, pritom na hlavnom pojednávaní neodznegli, keďže prokurátor v tomto smere odstraňovať rozporov nenavrhol.

Tak napríklad svedok H. K. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní (20. januára 2025) pri popise prípravy vraždy opakovane uvádzal, že bolo v pláne poškodeného (H. P.) predtým, ako ho usmrtia, zviazať, neuvádzal však už konkrétne, ako je to uvedené v skutkovej vete 6.) napadnutého rozsudku, že poškodeného spútajú obžalovaný a už odsúdený O. X.. Na spomínanom hlavnom pojednávaní pri odstraňovaní rozporov na návrh obžalovaného bola čítaná časť zápisnice o výpovedi svedka H. K. z prípravného konania (z 23. marca 2011), a to konkrétne aj dve vety „Kde malo byť to miesto zakopania to neviem povedať, nikdy ho nespomenuli... K. sám povedal, že on P. zakope, spútať ho mali X. a Y., Y. mal byť so mnou v aute, keď sme ho mali doviezť, Z. L. mal byť pritom, ale od včera má chrípku, takže neviem povedať či tam bude.“ s tým, že pozornosť svedka tak zo strany predsedníčky senátu, ako aj od žalovaného bola upriamená na otázku zakopania poškodeného. Otázka, že v prípravnom konaní svedok H. K. uviedol, že poškodeného spútať mali X. a Y., pričom na hlavnom pojednávaní túto skutočnosť neuvádzal, predmetom odstraňovania rozporov nebola, keďže na tento rozpor primárne prokurátor nepoukázal, avšak vychádzajúc z ustanovení § 264 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku odstránenie rozporov vo výpovedi svedka vyžaduje, aby sa svedok po prečítaní tej časti zápisnice, od ktorej sa vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní odchyľil, vyjadril a rozporov medzi svojimi

výpoveďami vysvetlil. Z uvedeného je teda zrejmé, že aj keď na hlavnom pojednávaní časť zápisnice o výsluchu svedka H. K. z prípravného konania z 23. marca 2011, kedy uviedol, že poškodeného mali spútať X. a Y., síce odznela, ale svedok na tento rozpor upozornený nebol a k dôvodom jeho vzniku sa konkrétne nevyjadril.

V zásade na základe obsahu výpovede svedka H. K., ktorá odznela na hlavnom pojednávaní konanom 20. januára 2025 v spojení s ďalšími dôkazmi, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí, bolo možné ustáliť, že

- odsúdený Z. L., odsúdený Y. K., obžalovaný K. Y. a odsúdený O. X. ako členovia zločineckej skupiny R. organizovali s vopred uváženou pohnútkou usmrtenie poškodeného H. P., narodeného X. C. XXXX, zadovážovali prostriedky a vytvárali podmienky na jeho spáchanie, a to takým spôsobom, že v presne nezistenom čase po 15. februári 2011 si rozvážili a rozhodli sa, že poškodeného usmrtia, pričom jeho telo zakopú, spáchanie skutku plánovali a pripravovali i v reštaurácii K. O. v L. na B. ulici, 21. marca 2011 uložil odsúdený Z. L., ako hierarchicky vyššie postavený člen zločineckej skupiny R., H. K., ktorému mal poškodený dôverovať, aby na 22. marca 2011 dohodol v L. stretnutie s poškodeným, ktorého odvezie spolu s K. Y. na fiktívnu schôdzku s vyšetrovateľom, s ktorým sa mala riešiť situácia v trestnom stíhaní poškodeného, ktorý sa v tom čase vyhýbal trestnému konaniu, z dôvodu vzbudenia dôvery poškodeného voči členom skupiny, aby ten následne nastúpil do motorového vozidla členov skupiny, 22. marca 2011 sa K. Y. a H. K. stretli s poškodeným a odviezli ho do X., kde k stretnutiu so žiadanou osobou nedošlo a poškodeného odviezli späť do L., následne 23. marca 2011 H. K. na pokyn odsúdeného Y. K. zabezpečil lopatu a krompáč, ktoré mu odovzdal a odsúdený Y. K. si ich uschoval vo svojom motorovom vozidle značky Porsche Cayenne, evidenčného čísla L pričom odsúdený Z. L., odsúdený Y. K., obžalovaný K. Y. a odsúdený O. X. sa dohodli, že H. K. pôjde po poškodeného, „naloží ho“ do auta s tým, že sa ide za vyšetrovateľom, následne ho odvezú na nimi dohodnuté miesto v okolí L., spútajú ho, usmrtia a zakopú, preto sa H. K. 23. marca 2011 stretol s poškodeným a dohodli sa, že na ďalší deň príde H. K. pre neho, pričom 24. marca 2011 v čase o 17.25 hodine vylákali poškodeného H. P. na stretnutie na čerpaciu stanicu R. na U. ulici v L., kde sa dostavili K. Y., H. K. a poškodený H. P., na ktorom mieste boli príslušníkmi polície zadržaní.

Aj v tomto prípade však platí, že odvolací súd bez vykonania, či zopakovania dokazovania, nemôže dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa inak hodnotiť a dospieť k iným skutkovým záverom.

Skutok 3.) napadnutého rozhodnutia súd prvého stupňa oproti obžalobe prekvalifikoval na prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Za uvedený trestný čin je možné uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od šesť mesiacov do dvoch rokov, z čoho je potom zrejmé, že sa naň vychádzajúc z ustanovenia § 87 ods. 1 písm. e) Trestného zákona vzťahuje premlčacia doba troch rokov. Skutok 3.) mal byť spáchaný 19. septembra 2007, pričom obvinenie bolo obžalovanému ohľadom tohto skutku vznesené 23. júna 2011, teda po uplynutí troch rokov ôsmich mesiacov a štyroch dní, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, ktorá uplynula 19. septembra 2010. Na strane druhej z predloženého spisu je zrejmé, že obžalovaný bol vo veci Špecializovaného trestného súdu spisovej značky BB - 4T/15/2014 rozsudkom z 25. septembra 2008 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 20. júna 2019, spisovej značky 5To/13/2018 uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona a aj keď rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2025, spisovej značky 2TdoV/15/2023 došlo k zrušeniu tohto rozhodnutia, avšak len čo do výroku o treste s tým, že výrok o vine zostal zrušujúcim rozsudkom najvyššieho súdu nedotknutý. Za obzvlášť závažný zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 3 Trestného zákona je možné uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od 10 do 15 rokov, pričom spomínaného obzvlášť závažného zločinu sa obžalovaný, vychádzajúc z obsahu dotknutého rozsudku dopustil 6. októbra 2009. Z uvedeného je potom zrejmé, že obžalovaný spáchal v premlčacej dobe nový trestný čin, za ktorý Trestný zákon ustanovuje trest prísnejší ako trest, o ktorého premlčanie ide, preto vychádzajúc z ustanovenia § 87 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona v prejednávanej veci došlo k prerušeniu premlčania a

k začatiu plynutia novej premlčacej lehoty, a to dňom 6. októbra 2009, čo znamená, že vo vzťahu ku skutku 3.) plynula nová premlčacia doba do 6. októbra 2012, avšak obvinenie bolo obžalovanému ohľadom tohto skutku vznesené 23. júna 2011, preto k jeho premlčaniu nedošlo.

Obžalovaný v podanom odvolaní ďalej namietal neúplnosť prokurátorom predložených benefitov poskytnutých spolupracujúcim osobám. V tejto súvislosti sa žiada v prvom rade uviesť, že pokiaľ má súd posúdiť úplnosť prokurátorom predložených benefitov, potom musí mať k dispozícii také podklady, z ktorých takýto záver spoľahlivo vyplýva, k čomu najspoľahlivejšie slúži odpis registra trestov a minimálne lustrácia v rezorte GP SR, čoho si napokon bol prokurátor vedomý, keď vo vzťahu k svedkovi H. K. tak odpis registra trestov, ako aj lustráciu v systéme GP SR (okrem iných ďalších podkladov) predložil.

Vo vzťahu k svedkovi H. P., za účelom komplexného posúdenia poskytnutých mu benefitov bolo potrebné, aby prokurátor, obdobne ako u svedka H. K., predložil aj odpis registra trestov, ďalej rozhodnutie, ktorým bolo skončené trestné stíhanie vedené pod sp. zn. ČVS:ORP-953/1-OVK-2004 Pm pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona a iné, vzhľadom na to, že z predloženého spisového materiálu plynie, že ohľadom vyššie uvedeného trestného činu bolo svedkovi H. P. vznesené obvinenie 16. augusta 2006, nie je však už zrejmé, ako toto trestné stíhanie bolo ukončené, respektíve, aký je stav tohto konania ku dnešnému dňu, zároveň dotknutý svedok (H. P.) na hlavnom pojednávaní konanom 25. septembra 2024 uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, bolo po vyhlásení viny v jeho prípade upustené od uloženia súhrnného trestu s ohľadom na uložený trest vo výmere 11 rokov, preto z hľadiska možnosti komplexného posúdenia rozsahu poskytnutých benefitov tomuto svedkovi bolo potrebné aj toto rozhodnutie prokurátorom predložiť. Vzhľadom na to, že obžalovanému v prejednávanej veci bolo obvinenie vznesené v roku 2011, obžalovaným namietané odsúdenia svedka H. P. pre trestný čin vydierania rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV spisovej značky 1T/79/09 z 28. októbra 2009 a trestný čin výtržníctva rozsudkom Okresného súdu Bratislava III spisovej značky 1T/3/2008 z 23. februára 2010, za ktoré mu boli uložené tresty v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby nevykazujú žiadne znaky poskytnutia benefitov pre chýbajúcu súvislosť.

K svedkovi E. L. prokurátor okrem iného predložil aj uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia z 20. augusta 2025 sp. zn. ČVS:PPZ-30/UBOK-PZ-ZA-2025 (spolu so sprievodným listom), z ktorého (str. 27) plynie, že prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uznesením z 20. júla 2020, právoplatným 13. augusta 2020, zastavil trestné stíhanie podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku pre trestný čin vraždy u poškodených H. J., U. G., K. G., G. P., ktoré (uznesenie o zastavení trestného stíhania) prokurátor nepredložil, že mu (svedkovi E. L.) bolo vznesené obvinenie pre trestný čin vraždy u poškodeného H. O. (str. 23), u ktorého nie je známy stav konania v súčasnosti, že mu bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia pre trestný čin vraždy u poškodeného E. L. (str. 26), ohľadom ktorého v súčasnosti taktiež nie je známy stav konania, a že mu bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia pre trestný čin vraždy u poškodeného Y. M. (str. 27 + sprievodný list), u ktorého súčasný stav konania taktiež nie je známy. Javí sa byť preto nevyhnutnou aj u tohto svedka potreba predloženia odpisu jeho registra trestov a lustrácie v systéme GP SR a informácie a s tým súvisiace podklady svedčiace o stave vyššie uvedených konaní.

Pokiaľ svedok K. D. na hlavnom pojednávaní konanom 21. marca 2025 okrem iného vypovedal, že vykonával trest odňatia slobody za násilnú trestnú činnosť v rozsahu cca 4-6 rokov a následne bol podmienčne prepustený v rokoch 2005 - 2006, k tomu je potrebné uviesť, že obžalovanému bolo vznesené obvinenie v roku 2011 s tým, že zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny sa mal dopúšťať od roku 2006, ostatné stíhané trestné činy mal spáchať v roku 2007, preto je z časového hľadiska v zásade nemožné, aby svedkovi bol poskytnutý benefit v trestných stíhaniach, v súvislosti s ktorými vykonal trest v roku 2006, keď až od roku 2006 mal obžalovaný začať páchať stíhanú trestnú činnosť, obdobne tak odsúdenia v rokoch 1999 až 2000 nemohli byť spojené s poskytnutím benefitov v súvislosti s trestným stíhaním obžalovaného, každopádne však pokiaľ obžalovaný spochybňoval dôveryhodnosť tohto svedka z dôvodu, že v rokoch 1999 až 2000 bol

odsúdený za trestný čin krivej výpovede, pričom svedok vysvetľoval, že niekoho kryl, bolo potrebné z hľadiska posúdenia dôveryhodnosti dotknutého svedka túto skutočnosť preveriť (predložením rozhodnutia súdu týkajúceho sa takéhoto odsúdenia). Vzhľadom na to, že svedok ďalej vypovedal, že v roku 2013 - 2014 sa dopustil trestného činu lúpeže, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov, pričom vykonal skoro 5 rokov a v minulosti bol odsúdený za nedovolené ozbrojovanie, ublíženie na zdraví, za účelom komplexného posúdenia benefitov poskytnutých tomuto svedkovi bolo potrebné, aby prokurátor predložil odpis registra trestov a lustráciu v systéme GP SR aj ohľadom tohto svedka.

Obdobne potom aj svedok G. Y. na hlavnom pojednávaní 9. júna 2025 vypovedal, že bol odsúdený za tri nájonné vraždy, vydieranie a výpalné, preto aj v jeho prípade z hľadiska komplexného posúdenia poskytnutých mu benefitov bolo potrebné, aby prokurátor predložil odpis registra trestov a lustráciu v systéme GP SR aj ohľadom tohto svedka, pritom je nepodstatné, že vypočuť tohto svedka navrhla obhajoba, nie prokurátor, pokiaľ súd prvého stupňa aj o výpoveď tohto svedka svoje rozhodnutie oprel.

Vo vzťahu k svedkovi H. K. a rozsahu jemu poskytnutých benefitov obžalovaný v podanom dovolaní namietal okrem iného neoboznámenie benefitov vo vzťahu ku skutku vydieračského únosu z roku 2006. K tomu je potrebné uviesť, že z na hlavnom pojednávaní prečítanej lustrácie GP plynie, že proti dotknutému svedkovi bolo skutočne vedené trestné stíhanie pre vydieračský únos podľa § 186 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil 6. decembra 2006 s tým, že táto vec bola ešte v prípravnom konaní postúpená inej prokuratúre a skutok bol prekvalifikovaný na trestný čin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, prokurátor podal na svedka obžalobu už pre trestný čin lúpeže s tým, že o tomto trestnom čine v zmysle obžaloby rozhodol Mestský súd Bratislava I rozsudkom z 13. novembra 2024 spisovej značky 3To/56/2008 (strany 5, 14, 18, 19 lustrácie), ktorý (rozsudok) bol prečítaný na hlavnom pojednávaní konanom 13. augusta 2025. Vo vzťahu k obžalovaným namietanému trestnému činu podvodu je potrebné uviesť, že z lustrácie GP plynie, že trestné stíhanie pre trestný čin podvodu podľa § 223 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, spáchaný 12. septembra 2006, po postúpení veci ešte v prípravnom konaní bolo ukončené vydaním rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 13. februára 2012, spisovej značky 2T/19/2010 (strany 1, 12, 13 lustrácie), ktorý (rozsudok) bol prečítaný na hlavnom pojednávaní konanom 13. augusta 2025. Pokiaľ ide o ďalšie trestné činy podvodu plynúce z lustrácie GP (strana 7, 15, 17, 22), trestné stíhanie ohľadom nich boli ukončené rozsudkami Okresného súdu Bratislava II, spisovej značky 5T/100/2017 z 10. apríla 2018 a spisovej značky 6T/128/2021 zo 7. februára 2022, ktoré boli na hlavnom pojednávaní konanom 13. augusta 2025 aj prečítané.

Na strane druhej je pravdou, že vychádzajúc z ustanovenia § 2 ods. 5 Trestného poriadku je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel. Z výpovede samotného svedka H. K. ale aj svedkov ďalších skutočne plynie, že dotknutý svedok (H. K.) sa mal v rámci zločineckej skupiny podieľať aj na páchaní ďalších trestných činov, a to hrubého nátlaku podľa § 190 Trestného zákona (vyberanie výpalného), ako aj vydierania podľa § 189 Trestného zákona vo vzťahu k drogovým dílerom, preto bolo potrebné, aby sa prokurátor k týmto skutočnostiam vyjadril a uviedol, či orgány činné v trestnom konaní v tomto smere viedli vyšetrovanie, ak áno s akým záverom, ak nie z akých dôvodov. Len záver súdu prvého stupňa bez relevantného vyjadrenia sa orgánov činných v trestnom konaní v tomto smere, že dotknuté orgány nemali dostatočné informácie pre takýto postup, pre spoľahlivý záver o tom, že nešlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní o poskytnutie benefitu, nestačí. To isté potom platí aj vo vzťahu k svedkovi J. L..

Pokiaľ ide o svedka E. J., súd prvého stupňa nepostupoval správne, pokiaľ nepredloženie benefitov prokurátorom nahradil svojou úvahou v tom smere, že dotknutý svedok deklaroval jasný negatívny postoj k orgánom činným v trestnom konaní a súdu, zároveň však konštatoval, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní pri jeho výpovedi v prípravnom konaní, ktorej pravdivosť na hlavnom pojednávaní potvrdil, nebol vyvíjaný žiaden nátlak, a preto niet dôvodu mu neveriť, a to už len preto, že povinnosťou súdu pri hodnotení dôveryhodnosti spolupracujúceho svedka je hodnotiť zároveň aj primeranosť a proporcionalitu poskytnutých benefitov, čo bez ich predloženia nie je možné posúdiť.

Vo vzťahu k rozsahu benefitov poskytnutých spolupracujúcim osobám bolo potrebné posudzovať aj proporcionalitu a primeranosť významu výpovede (svedectva) spolupracujúcej osoby a závažnosti trestného činu, ktorého sa dopustila, ale taktiež aj proporcionalitu poskytnutého benefitu vo vzťahu k riziku odhalenia z prípadného klamstva a s tým spojenými dôsledkami, ale aj vo vzťahu k záujmu spoločnosti na trestnom stíhaní obžalovaného (a prípadne aj ďalších obvinených, ak spolupracujúca osoba usvedčala viaceré osoby), pričom intenzita prieskumu vyžadovaného vo vzťahu k dôkazu poskytnutého spolupracujúcou osobou je priamo úmerná významu výhody.

Obžalovaný ďalej v podanom odvolaní namietal zaujatosť predsedníčky senátu - sudkyne JUDr. Renáty Greif Radovčičovej, a to z dôvodu, že pôsobila ako vyššia súdna úradníčka pre zaujatý a nie nestranný senát v konaní vedenom pod spisovou značkou PK- 1T/10/2012, pričom bola poverená nie nestranným sudcom JUDr. Králikom vykonávať úkony pre toto trestné konanie, v dôsledku čoho sa zúčastňovala návštev obvinených vrátane osoby obžalovaného, vykonávala korešpondenčné úkony, úkony v súvislosti s jeho odsúdením (majetkové pomery jeho osoby, povinnosť náhrady súdnych trov, troch obhajoby) a mala prístup k spisu obžalovaného.

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, ak bol v prejednávanej veci činný ako prokurátor, policajt, spoločenský zástupca, obhajca, splnomocnenec zúčastnenej osoby alebo poškodeného, zástupca poškodeného alebo spoločný zástupca poškodených (§ 31 ods. 2 Trestného poriadku).

Podľa § 31 ods. 3 Trestného poriadku z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa odseku 2 vylúčený sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, a naopak. Z rozhodovania o dovolaní je vylúčený ten, kto sa v prejednávanej veci zúčastnil na rozhodovaní ako sudca alebo prísediaci súdu iného stupňa. Z rozhodovania o sťažnosti na nadriadenom orgáne je vylúčený prokurátor, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal alebo dal naň súhlas alebo pokyn.

Z citovaných ustanovení je potom zrejmé, že v prejednávanej veci neexistuje žiadna okolnosť, ktorá by zakladala zaujatosť namietanej konajúcej sudkyne.

Skutočnosť, že namietaná konajúca sudkyňa pôvodne pôsobila ako vyššia súdna úradníčka pre senát, o ktorom bolo neskôr konštatované, že nie je nestranný, nijakým spôsobom zaujatosť konajúcej sudkyne v prejednávanej veci nevyvoláva. Zaujatý sudca bez ďalšieho neprenáša svoju zaujatosť na iného sudcu alebo iného súdneho úradníka (keďže takýto následok z vyššie citovaných zákonných ustanovení nijakým spôsobom nevyplýva), pokiaľ nie sú v inom, než bežnom pracovnom vzťahu, ktorý (iný vzťah) by mohol spôsobovať, že namietaná osoba z dôvodu vzťahu k tomuto sudcovi preberá jeho názory, postoje a podobne. Z predloženého spisu, a napokon obžalovaný to ani netvrdí, nijakým spôsobom neplynie, že by namietaná konajúca sudkyňa mala takýmto vzťahom ku ktorémukoľvek z pôvodných členov senátu disponovať.

Namietaná konajúca sudkyňa pritom v prejednávanej veci nekonala na súde iného stupňa, ani nepôsobila v prejednávanej veci ako prokurátorka, policajtká, spoločenský zástupca, obhajca, splnomocnenec zúčastnenej osoby alebo poškodeného, zástupca poškodeného alebo spoločný zástupca poškodených, teda ani z tohto dôvodu neexistuje u nej pochybnosť o jej nezaujatosti a obdobne tak skutočnosti, že sa zúčastňovala návštev u obvineného, vykonávala korešpondenčné úkony, zisťovala majetkové pomery

obžalovaného na účely rozhodovania o povinnosti nahradiť súdne trovy a trovy obhajoby a zároveň mala prístup do spisu, nijakým spôsobom bez ďalšieho jej zaujatosť nevyvoláva. Skutočnosť, že namietaná konajúca sudkyňa ako vyššia súdna úradníčka mala prístup k spisu obžalovaného v rámci plnenia svojich riadnych pracovných povinností, pričom so spisom sa oboznamovala za účelom realizovania korešpondenčných úkonov a rozhodovania o povinnosti náhrady súdnych trov a trov obhajoby a podobne, bez toho, aby sa zúčastňovala rozhodovania vo veci samej, jej zaujatosť nijakým spôsobom nevyvoláva a takú jej zaujatosť nevyvoláva ani okolnosť, že sa zúčastňovala návštev u obžalovaného, ktoré nie sú bez ďalšieho spôsobilé zaujatosť voči osobe obžalovaného vyvolať, pričom obžalovaný inú okolnosť, ktorá by jej zaujatosť mala vyvolať, ani neuvádza.

Bez doplnenia dokazovania v naznačenom smere, prípadne vykonania aj dôkazov ďalších, vykonanie ktorých sa ukáže byť potrebným, a bez odstránenia vyššie naznačených nedostatkov, nebude možné vo veci spravodlivo rozhodnúť.

Z uvedených dôvodov preto najvyšší súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok prípustný nie je.